

EXPLICATIO VERSUS I.

אהבה dilexi:] scilicet Dominum, qui me exaudit, ut sequitur: ita Stephanus, Kimchi, Muis, Belge in schol. Beza. Hinc Campensis ita ordinat: amavi Dominum, quod exauditurum confidam illum preces meas. Sic & Aldegondius, secutus Genev. icf hebbe den Heere lief/ want hy ic. Coppen. Junius: fat habeo. Piscator: acquiesco in hac re. Lutherus olim: ich habe Lust/ daß der Herr. postea: das ist mir lieb/ [& secundum Vinarienses: und beweget mich auch zu herzhlicher Liebe/ und lobe Gott/ Psal. XVIII, 2. 4.] Nimirum non opus est, supplere accusativum, cum Amandi hoc verbum impersonaliter quandoque idem fermè sit ac, delectat, vel reficior: v. g. Genes. XXVII, 4. fac mihi cibos, quemadmodum **אהבה** diligo, i. e. secundum Lutherum: wie ichs gern habe. vide ibidem vers. 9. 14. Jer. V, 32. sacerdotes acceperunt munera, & populus meus **אהבה** cap. XIV, 10. Ita **אהבה** expetiverunt vagari vel movere se: Amos. IV, 5. sic **אהבה** vultis filii Israel. Psal. XL, 17. & LXX, 5. **אהבה** diligentes salutem tuam. Unde constat, non sermonem hic esse propriè de amore, ut est unionis affectus, ceu definit Scaliger exerc. 301. quomodo Psal. XVIII, 2. dicitur **אהבה** diligo te Domine robur meum: verum de gaudio, quod ipsum (sicut idem habet Scaliger exerc. 317. num. 2) est voluptas, faciens effusis spiritibus animum sese efferentem; vel de exultatione, quæ est gaudium gestuosum; aut de acquiescentiâ, cum satis habentes delectamur, &c. Conferri hac ratione potest radix **אהבה** cum **אהבה** voluit, concupivit, uti id intendit h. l. Rasche, exponens per **אהבה** desiderium vel voluptas mea, quod &c. Belgæ: icf hebbe lief/ want de Heere hort/ ic. Dietenb. ich hab mein Lieb und Lusten zum Herren. Moguntina: ich habe geliebt/ den ic.

שמע quod audit:] promte nimirum, benevolè & cum effectû, opponitur hoc despectui, supplicanti penitus abigenti, aut morositati, quæ audit quidem, sed ægrè & cum tædiô; imo & auscultationi nudæ, quæ multi quidem Lazarum clamantem audiunt, sed non exaudiunt. De quâ anthropopathiâ vide Psal. IV, 4. V, 2. seq. item Jesai. LIX, 2. & Prov. XV, 29. Opposita phrasîs est, orationi aures obstruere, operire se in nube &c. Thren. III, 8. 44.

החנני deprecationem meam submissam atque flebilem:] de voce hac plurali tantum, actum Prov. XVIII, 23. **החנני** loquitur egenus. eademque alias non raro ante se habet vocem **קול** per modum regiminis, ut Psal. XXVIII, 2. audi vocem deprecationis meæ: vers. 6. audivit vocem deprecationis meæ. item Psal. XXXI, 23. CXXX, 2. CXL, 7. hic tamen eandem constructionem impedit affixum interpositum, ut & refia compositum, adeoque asyndeton emergit: audit vocem meam, (qualiscunque illa sit,) imo deprecationem imprimis meam miserabilem. Præter necessitatem enim Aben-Esra Jod censet paragogicum, cui insuper accentus parum favet. Unde Lud. de Dieu in animad. emphasin hinc querit, quasi tria hic distincta beneficia (pro ratione distinguendum accentuum) proponerentur: DEUS audit, vocem meam, deprecationes denique meas. Glasius tamen lib. 3. tract. 1. cap. 6. hendiadyn opinatur, exponendo de voce humillime sup-

A plice, ut Jerem. XXII, 3. facite judicium, justitiam, i. e. judicium justum. Res tandem recidit eodem. Lutherus: meine Stimm und mein Flehen/ olim: die Stimm meines Flehens.

EXPLICATIO VERSUS II.

הטור inclinat aurem suam ad me:] i. e. singulari plane benevolentia meos excipit gemitus submissasque preces, ita ut instar patris, debili filiolo, vix amplius verba facere valenti, mihi quoque aures porrigat, exilesque meos imbibat susurros; vel instar principis aut regis, in sublimi folio sedentis, mihi è loco inferiori ingemifcenti gratiosè aures præbet. vide Psal. XVII, 6. XXXI, 3. LXXI, 2. LXXXVI, 1. LXXXVIII, 3. CII, 3. Adeoque plus hoc est audientia simplice modo memorata.

וימי quare, quoad vixero, non aliò clamoribus meis recurrere quam ad ipsum:] ita Campensis: iccirco diebus meis invocabo ipsum, ita Junius, Piscator; item Stephanus in schol. Lutherus: darum will ich mein Lebenlang ihn anrufen. Est hoc confectarium ad priorem Dei benignitatem, fiducialis nimirum, constans atque indefessa ejusdem imploratio. Adeoque non male præfixum Vav redditur conclusivè, Ideoque, itaque; Lutherus: darum. Beza: quamobrem. vide sis Psal. II, 10. XLV, 12. LXXVIII, 33. XCI, 14. CVI, 43. Prov. VIII, 32. Covel. II, 17. Dicit etiam posset secundum Lud. de Dieu in anim. h. l. vav hic vacare, solamque indicare illationem consequentis ad antecedens. Deinde Dies suos David ponit pro vitæ suæ temporalis duratione, quomodo Hiskias ait: Jesh. XXXIX, 8. & 2. Reg. XX, 19. modò pax fit בימי i. e. quamdiu egomet vixero: item Job. XXVII, 6. בימי à diebus meis, i. e. dum vivo. De festis diebus Midrasch. Lutherus olim; bey meinem Leben. quamdiu vivam, Beza, Genebrardus.

אקרא invocabo:] nimirum eundem ipsum Dominum, benignè adeò me audientem. Hic siquidem accusativus facile colligitur ex versu primò.

EXPLICATIO VERSUS III.

אפסוני circumdederunt me funes mortis:] recenset jam Psaltes tempus & occasionem fusarum à se deprecationum flebilium. vers. 1. nimirum cum periculis undique cinctus obrutusque esset longe gravissimis atque lethiferis, è quibus eluctari nullò potuisset modò æque ac bestia jam trucidanda, funibusque aut retibus eò fine undiquaque constricta, salutem sibi nequit procurare. Ineluctabilitatem hanc præcipuè colligimus ex verbò אפסני, quod arctam totalemque ejusmodi exprimit conclusionem, qualis de aquis undique Jonam cingentibus legitur Jon. II, 6. it. de malis seu infortuniis Psal. XL, 13. & in loco parallelo Psal. XVIII, 5. 2. Sam. XXII, 5. Incongruè Viccars. f. 329. b. derivat à אפסני angulus, expulerunt me in angulos, ut Deuter. XXXII, 26. cum sit אפסני circumdedit.

אפסני funes mortis:] i. e. funes lætiferi & exitiales, quales v. g. injiciuntur reis, ad supplicii locum jam abducendis, vel qualibus constringuntur victimæ aut tauri, lanienæ destinati, qui jam suæ non amplius sunt potestatis, sed ligantis parere coguntur voluntati. Ita David quoque mortis se imperio subjectum jam sentiebat, quæ extrema quæque, instar carnificis, minitari videbatur